

176. ԹԱԳԱՎՈՐԻ ՏՂԱՆ

Նաղլը-նաղլը հարկս ա,
Ղաշխա քոռակ տակս ա,
Զիդի հարսը թարթյա ա:

Ինուս ա, ինուս չի մըն թաքավեր: Էս թաքավերիս ինուս ա իրեք տղա: Ուրերեն մըն օրը թաքավերը հիվընդանուս ա, տեղի տակ ինգյուս, մըռնելի վախտը կյամ ա: Կանչուս ա հըրան տըղորցը, աման մընին մըն խընձոր տամ, թա.—Աման մընրտ հըրան խընձորը ծեռքին քյացեք քըղաքին միչին մըն պոնլոր կա, էն պոնլորին կըլխան խընձորնին թու ըրեք, խընձորը հոն մղակ ինգի, ընդա ախճիկը ուզեցեք:

Տղերքը խընձորնին եր են օնուս, վեր քյինան, հերն ասուս ա.—Ա՛յ տըղերք, ծեղ էրկու քեր օնեք, վեր փըսակվեք, պրծնեք, ծեր քըվորցըն էլ մառթի կտաք, ամմա լսեցեք հա՛, ըռաչի դոնումը հու եկը ծեր քվորցան ուղիլի, ընդան էլ կտաք, հինչ օգուս ա ինի: Հերն ասուս ա, մեռնում: Տղերքը առոք-փառոք հըրանց հորը թաղուս են, օխտը տամ, քըռասունքը կտրուս, ետավ հըրանց խընձորնին եր օնուս, քյոնուս էն պոնլորին կլխին կաղնուս, տեր աստոծ ասուս, խնձորնին թու անուս:

Մեծ տղին խընձորը քյոնուս ա մեծ վեղիրին տուռը ին-

զյուսմ, միշնակ տղինը քյոննում ա քըղաքի ամենահարուստ մառ-
թին տուռնը ինզյում, կուճի տղին խընձորն էլ թու ա ունում, քյու-
նում ինզյում հանգիստարանը։ Իրեքան ախպերը ուրանց խունձոր-
ներին ենդան վաղ են տամ։ Մեծ տղան տեսնում ա վազիրին ախ-
ճիկը ուրանց բըլկունումը կաղնած, ուրան խընձորը ձեռքին ծիծա-
ղում ա, ասում ա.—Տո՛ւ ես, վեր տո՛ւ ես իմ նշանածս։ Միշնակ
տղան էլ քյոննում ա տեսնում ուրան խընձորը քըղաքին ամենա-
հարուստ մառթին ըխճըկանը ձեռքին, ուրանց բաղումը ման ա
կյամ, ասում ա.—Իմ նշանածս տո՛ւ վեա, վեր տո՛ւ վեա։

Կուճի տղան քյոննում ա հանգիստարանը, տեսնում ուրան
խընձորը մըն մեյմունի ձեռքի։ Մըն քարի նըստում ա լաց ունում
ուրան բախտին յիրա, օզում ա տեղ թողնի կյա։ մընեղ մետն ա
կյամ հորը վասյաթը, եր ա կենում, մեյմունին թընթոնլան փըռ-
նում, կյամ տոն, ինքն ուրան սերտ տինիլով։

Իրեքան ախպերը մորը նաղլ են անում, թա հինշ պըհահնց
ուրանց զլխին։ Մերը շատ ա ուրխանում, վեր մեծն ա միշնակ
տղորցը լավ ըխճըկեք են ուռուշահ եկալ, ամմա կուճի տղին
ասում ա.—Ա՛ վերթի, տո՛ւ էտ մեյմունտ պերալ ես հի՛նշ անի,
օրտ ըտա հետ խավար շես ընիլու, տեղ թողի, թող քյինն, օրիշ
օղի։ Կուճի տղան ասում ա.—Ձէ՛, ա մեր, իմ հորս վասյաթն ա,
լնվ ա՛ էս ա, փիս ա՛ էս ա, իմ բախտիս քացի լըմ տալու, ուս-
տուր էլ պըհիլու վեմ։ Հիքքան մոտիկ-պարիկամ, մերը, ախպերը
ասում եմ մեյմունին տեն ըրա, ճար չի նոն,—չէ՛,—ասում ա,—
էս ա վեր կա, պետմա պահեմ։

Կյամ են մեծ տղին հըրսանիքն անում, օտում են, խմում են,
պար են կյամ, կուճի ախպերն էլ մեյմունին թողում ա ուրան
ութաղումը, հըրսընքին դրաղին նըստում, զըրդըվոտած թմաշա
անում։ Մերն ասում ա.—Ա՛ տղա, եկ քու ջահիլ օրտ խավար
մի անիլ, էս ըխճըկորանցաս մընին օղի, մեյմունին էլ տեն ըրա
քյինն։ Տղան ասում ա.—Ձէ՛, ա՛ մեր, հինշ վեր ճըկատիս կյի-
րած ա, էն էլ պետք ա ինի։

Հըրսընքին կեսումը տեսնում են մըն հոնրումնալազլ ախճիկ
նի մըտավ պար եկը։ էնքան նախշուն ա ինում էտ ախճիկը, վեր
շափաղը տըռներավը տոն ա կյամ շուլերին տամ, վեր մառթ
ասում ա.—Ա՛յ ախճիկ, վեշ օտես, վեշ խմես, լըհա թըմաշա անես։
Հըրսընքավերը դեշանը ուրոնը անա հըրցընիլը թա էտ հոնր ախ-
ճիկ ա, հու վա, ըշտըղացի յա, էտ ախճիկը պար ա կյամ, սա-
ղանդարեն կյոնլոխ տամ, տոն ա կյամ կորչում։ Մերը կուճի տղին

ասում ա.—Ա՛յ տղա, քս էն ախճիկն օդի է... քյանցալ ես մեյմունին յախան կտրալ։ Էս խեղճ տղաս պոնգնած-պոնգնած, մըտքը մոլոր կյամ ա տոն, ուրան մեյմունին կոխկին նըստում, լաց ոնում։ Մեյմունը լնդու վա առնում, ասում.—էյ, ա՛յ տղա, խե ես լաց ոնում։ Տղան ասում ա.—Բա հինչ ա՞նեմ, վեր լաց շինեմ, շիմ ինձ թոք ու թոհմաթ են անում, թա խե՛ ես մեյմունին պահում։ Մեյմունը ըտեղ ասում ա.—Գյուղում ե՞ս հինչ, թաքավերի տղա, էն ախճիկը վեր մհեկս հրսնքումը պար եկը, ես ի... ես մըն թաքավերի ախճիկ եմ, մեյմունի խըրխա կյեցած, եկալ եմ քեզ նա-րալ, ամմա քըզանա գիման վեշ մընը գլիդալ շի պիտի, թա հու վեմ, հեսա ասում եմ հա՛... միշնակ ախպորըտ հըրսընքավն էլ եմ կյալու պար կյամ, ամմա վեշ միշին ասեա վեշ, վեր ես մեյմունն եմ, մենակ տու գլիդա, վեր մըն հոթի էլ գլիդաց, էլ իմ տերս շեա, փըխճիլու վեմ քիլնամ։

Կուճի տղան շատ ա ուրխանում, ծիծաղում, վեր թհենց պան կա, օրախ-օրախ քլնում ա ախպորը հըրսնքին։ Մըն վախտ մըն դե հըրսնքին տիոանը կաղնում ա, օռում, թա.—է՛յ, թաքավերի տղերք, ծեր մեծ քվորն ինձ տվեք օղեմ, տանեմ։ Ախպերքը տնն են կյամ։ Մեծն ա միշնակ ախպերն ասում են.—Գլինն իռադ իլ, լհա տու իր մնացալ, վեր մեր քվորը քեզ տանք։ Ամմա կուճի ախպերն ասում ա.—Զէ՛, մեր հերը մեղ վասպաթ ա ըրալ, թա սիվթա հու վեր կյա մեր քվորցան օդի, տանք։ Մեծ քվորը ծե-րան փըռնում ա, տամ դեին։ Դեը եր ա օնում, քլնում։ Մըն խի-լա ետավ էլ մըն ածգահա առչ ա կյամ, թա կուճի քվորն էլ տանի։ Էլլա մեծ ախպերքը ըռադի շեն ոնում, ամմա կուճի ախպերը կուճի քվորն էլ տամ ա առչին, առչը տանում ա։

Կյամ ա միշնակ ախպոր հըրսանիքը։ Հըրսընքավերը էլլա թոք ու թոհմաթ են անում կուճի տղին, վեր մեյմունին պահում ա։ Մըն վախտ էլլա համան հնրիմալագլ ախճիկը վեր նի ա մըտնում պար կյամ, տղորցը միըր կուճի տղին ասում ա.—Ա՛ վերթի, մեյմունին տար կուրցրու, հես ա էս թառանա օդի։ Մեր ա էլի, սերտը ցա-վում ա։ Ըտեղ կուճի տղան էլ համփերում շի, մորն ասում ա.—Ա՛ մեր, ըստոծանա թաքուն շի, քըզանա հի՞նչ թաքուն ինի, հա-ման ախճիկը մեյմունն ա, իմ կենկյա։

Ախճիկը պար ա կյամ, տեղ թողում, քլնում։ Կուճի տղան էլ գիրեստան կյամ ա։ Մերը մեծ տղորցը ասում ա, իրեքանը խորտորդ են անում, թա եկեք քլնանք էն ըխճըկանը խիրխան կյուղանանք,

թորենը քիցինք, վեր էլ մեյմուն շինի: Կունի տղին կանչում են, *հըրանց մըտքինը ասում, համ էլ ասում.—Քիշերս տուռնը միշի զուլան մըցնես վեշ, վեր կյանք կընգանտ խորխան տանենք: Կունի ախպերը զարգու ա կենում: Կյամ ա մեյմունին կոխկը, շորերը հանում, պըրանում: Մեյմունն էլ հըրան խորխան հանում ա, Կի մըտնում տղին ծոցը, թա.—Թաքավերի տղա, տուռնը պենդ ե՞ս մըցրալ: Տղան ասում ա.—Հա՛, ա՛ կենեկյ, արխային կաց, պենդ եմ մըցրալ: Քոն են ունում: Դե կունի ախպերը ըտե՞ղ ա տուռնը մըցրալ, լհա նհենց նըհետ ա ըրալ: Դիբալոսին մեծ ախպերը կյամ են ըխճըկանը խորխան կյուղանում, տանում քոնցում պըլացած թորենը: Ախճիկը իմաստուն ա ունում, տեղան ծարս ա ունում, թա.—Թաքավերի տղա, քու տոնդ քանդվի վեշ, վեր իմ տոնս քընդեցիր, իմ խորխաս էրում են, ես քինանցի, տղա ես, ենդաս եկ:*

Թաքավերի տղան *հընգրոմ ա ըտուր վենգին-ծերքին, լնց-ըղաշանք անում, թա.—Տիշեր աստոծ, տուվեր տու, եկ քինա միր: Ախճիկն ասում ա.— Զէ՛, ես քինանլու վեմ, ամմա թա օղում ես ինձ ճարես, կյաս վեշ հա՛... շատ տիժար ա իմ տեղս... Ախճիկն ասում ա.—Վեր թհենց ա ըրկաթի տրխնի կկյենաս, ըրկաթի գավազան ծեռքտ եր օնես, օխալ տարի ման կյաս, ըտեղ վեր տըրխընիտ պուք կյա, ըրկաթի գավազանն էլ հալվի-մաշվի, ընդեղ էլ ինձ կճարես: Ասում ա, տոն կյամ, կորչում:*

Խեղճ տղան յանգի-յանգի յա կյամ, ըրկաթի տրխնի կյենում, ըրկաթի գավազանը ծեռքն օնում, մըն կուտուր հաց մեշկը կապում, քոնում, քոնում...

Քյոնում ա, քոնում, շատ նան քիշը աստոծ գլիդա, հըսնում ա մըն յըանա դոնդի, վեշ ինս կա, վեշ շինս, ինքն էլ սոված-ծարավ, տես ա եշում, տեն ա եշում, տեսնում մըն տեղա մըն ծոխ ա եր ինում: Դե հինշ կինի, կինի,—ասում ա, քոնում էն ծոխին յիրա: Հըսնում ա մըն տեղ, տեսնում տափին տական ծոխ ա եր ունում, մըն ըրկաթի տոնը կա, տոնը թակում ա, նի մըտնում, տեսնում հըրան քերն ա: Քերն ախպորը վեր տեսնում ա, տեղան ծլոնդ ա ունում, մազերը քանդում, թա.—Ա՛յ ախպեր, էտ վե՞ր քամին ա քեզ պերալ էս յըբանա դոնդս, հինշ ա՞նեմ, եր կաց փախչի, թաշնա մըհեկ մեծ դըր՝ իմ մառթս կյանլու վա, քեզ օտի: Ախպերը լնց ա ունում, թա.—Ա՛յ քեր, էլ տեղ շօնեմ քինանլի, սոված էլ մեռնում եմ, հինշ օղում ա անի քու մառթա: էտ դարումը մըն ուրտուց ա կյամ, տափերը տոնոր են կյամ.—Հա՛յ,—ասում

ա մեծ քերքը,—դէր եկը, նի մըտ ըշկափը, տափ ըրաւ Ախպորը, կոխում ա ըշկափին մեշը, ինքը ուրան պանին կենում: Ուռռալով, թնչալով դէր նի ա մըտում տոն, շեւակը եր տոնում, թա.—Ա՛ կենկյ, մարթի վետ ա կյամ, էս հի՛նչ ինսան ա իմ տանա: Կենկյն ասում ա.—Ձէ, չէ լճա մըն... տեսնաս հինչ վետ ա ինգյալ կյնլոխտ, նստի, հացտ կեր:

—Ձէ՛,—ասում ա դէր,—դո՛ւզն ասի, թաշնա եր եմ կնալու ման կյամ ճարեմ, հու վեր էլ ինի, օտեմ: Ժարը կտրած, կենկյն ասում ա.—Ա՛ մառթ, ըստուծանա թաքուն չի, քըղանա հի՛նչ թաքուն ինի, իմ ախպեր եկալ ա:

—Հաաա՛,—ասում ա դէր,—լնվ ա ըրալ, թա մեծ ախպերտ ինի, ուտիլու վեմ, միշնակն ինի՛ ուտիլու վեմ, կուճինն ինի, աշկիս յիրա տեղ օնի:

Քերը ախպորը ըշկափան տոն ա օնում, դէր տեսնում ա, վեր կուճի ախպերն ա, վըռնդը-ծերքն ա ինգյում, թա.—Պարով ես եկալ, իմ աղիղ հաներ, մըն ասի տեսնամ հինչ քամի յա քեզ պերալ էս վերանա աշխարս՝ իմ դեքի թաքավերությունը:

Թաքավերին տղան նըստում ա կըլխավն անց կըցածը նաղլ անում, թա.—Հալ դադիյա, սըհենց-սըհենց, քյոնում եմ նշանածս ճարեմ: Դեք կյնլոխը տոնիր ա տամ, թա.—Բահո... ալ հաներ, տիժար պան ա, ընդեղ քյինանցողը ետ չի կյամ, ամմա հինչ կարամ, քըղհետի կանեմ: Ուրան յալան մըն դանտա մազ ա պուկում, տամ հանորը, թա.—Քե ծեռքիտ պահի, հեփ վեր նեղը կիեգես, հարկավեր կկյամ, մազս տոնիր կտաս, կիկյամ:

Քիշերը քոն ա ոնում, ըռավետը պաշարավ-պանավ ճընհապա ինգյում: Դեք թաքավերին տղին տանում ա ուրան երգյիրին սահմանը, թա.—Դե քյինա, թաքավերի տղա, էս երգյիրս էլ իմ բաշանաղի վեղն ա, քու կուճի քվոր տոնը, քյինն, բաշանաղս էլ քեզ քյոմազ կանի:

Քյոնում ա, հունց վեր դեին նհետ ա պտահալ, պտահում ա առլին նհետ էլ: Ըտեղատ էլ քյոնում ա, քյոնում, շատը քիշը աստոծ գլիղա, տեսնում ա մըն արխի դրաղի միրչեմնի յին հըվաքվալ, օղում են արխն անց կենան, ամմա նի յին տառնում ճորը տանում ա: Ըստեղ էս տղի մեխկը կյամ ա, մըհակը կարմինչ ա քյոնցում արխին էս ղոլաս էն ղոլը: Հիշքան միրչեմնը կա, լոխ անց են կենում: Վեր լոխ անց են կենում, մըն մեծ միրչեմնը ասում ա.—Ա՛ տղա, տու վեր էտ յըվոթունըտ ըրի, ես արծնիլ չեմ, մեր թշնամի միրչեմնը թաքավերը ինձ զոռալ ա: Վեր էս արխս անց չի կնիք, մեզ կուտուրիլու էր, աստոծ քեզ քյո-

մագլ ինի, վեր մեզ ազագեցիր, ես էս միրչեմներիս թաքավերն եմ, հինչ հ^ես օգում, վեր տամ քեզ: Թաքավերին տղան ասում ա.—Տոն վեա գյոնդում, հինչ օգում ես, տու: Միրչեմնը թաքավերը մըն միրչեմնի ճոռնը պուկում ա տամ տղին, թա.—Տիր ծոցումտ, ըլտեղ հարկավեր կյամ, կկանչիս, կկյամ:

Թաքավերին տղան միրչեմնին ճոռնը տոնում ա դեին, մըն էլ առչին թուքին նըհետ, քյոնում: Քյոնում ա, քյոնում, շատը նան քիչը աստոծ գլիդա: Մթեն երգյիրնի յա անց կենում, ծովեր, կյետեր ա կտրում, օխտը տարին թըմամում ա: Մըն պնցրու սար ա ռնում, հըսնում ա էտ սարիտ, տեսնում մըն անպուր, ճոնր ա խմում, եշում տեսնում ըրկաթի տրխնին հալվալ-մաշվալ են, ըրկաթի գավաղանն էլ մնացալ ա հափոսալը մըն: —Ըհը, թա էն ախճիկը սաղ ա, ըստեղ ա ինիլու: Ըխպրանն ճոնր ա խմում, քոն ինոմ: Տու մի ասիլ, թա համան էն ըխճըկանը հերը աման տարի ամառնը կյամ ա էտ սարտ դաշ:

էտ տղիտ նշանածը ռըմն ըռաշքին ծառայող ըխճըկորցան մընին դարկում ա, թա.—Քյինն ցորտ-ցորտ ճոնր պեր ծեռքերս լիվանամ: Ծառայողը կյամ ա վեր ճոնր լցնի, տեսնում ա մըն նախշուն տղա ըխպիրին կոխկին քոն իլնծ: Էնքան կյեղեցիկ ա ինում էտ տղատ, վեր խեղճ-ախճիկը մայիլ մնացած եշում ա, ճոնրը մտան թըռնում ա: Տղին նշանածը տեսնում ա, վեր դարավաշը ճոնր շի պոնրում, կյամ ա դիրա ախպոնրը, տեսնում համան տղան ըխպիրին դրաղին քոն: Ղիմիշ շանում եր կցնի, շոք ա անում, դեշանը նշանածը քոն ա ինում, եր կենում: Վեր աշկերը պննում ա տեսնում ճոնրան կընեկյը կլխանը եր կաղնած, հոնը քյոնում ա: Նըշանածը մըն հետ տղին թոշան պաշում ա, հոնը կյամ ա կիլոխը: Եր ա օնում, պոնրում պալատը: Մըն քանի օր մըտեղ կենում են, տղան ասում ա.—Ա՛յ ախճի, եկ քյինանք մեր երգյիրը: Ախճիկն ասում ա.—Ա՛ տղա, իմ հերս մըն աղբայիլ մառթ ա, վեր գլիդա, քեզ էլ, ինձ էլ թիքյա-թիքյա կանի, լավն էն ա, ասենք իմ հորս, հալքաթ աստոծ մեծ ա, մըն յոն կանի:

Ախճիկը հորն ասում ա, թա սհենց-սհենց, իմ նշանածս եկալ ա ինձ տանի: Հերը շար թաքավեր ա ինում, վինդը տափին ա կյամ, թա էտ տղիտ պերեք, էս սհաթիս մուռթիլու վեմ: Տղին պոնրում են: Նազիր-վազիրնին եշում են, տեսնում մըն հենց կյեղեցիկ տղամարթ ա, վեր իշկի հնչա թայը ախշար եկած շի: Խնթրում են թաքավերին, թա.—Թաքավեր, ափսուղ ա էտ տղիտ ըսպանես, եկ մըն օրիշ պնն մտածի: Թաքավերն ասում ա.—Լն՛վ, ալ տղա, քեզ մըն քանի պայման կտամ, թա կանես, հենա ախճիկս քեզ

կտամ, թա չէ, կյնութիւն կկտրեմ. էքլոս իմ դեւ տոն ա կյալու մեկդան, թա կրացիւր մըն դե պիւրեմ իմ դեմա նհետ կոխ կենա յախտի, հեն ա ախճիկս քունն ա, թա չէ, կյնութիւն կտրիւ վեմ:

Թաքավերին տղան կյամ ա հրանն օթաղը, սոքըշիվան ա- նում, սաղ քիշերը քոնը տանում յի, մըտածում ա, թա էքլոս հունց պիտի անի: Լնսալոնին նշանածը կյամ ա, թա.—Այ մարթ, բա իշկի քեզ մըն ծանոթ-բարիկամ շոնե՞ս: Ախր տղին մըտան թաած ա հնում հրանն փեսա դեր: Վեր նշանածն ասում ա, մետն ա կյամ: Սոցան դինն մաղը տոն ա օնում, թափ տամ: Մըն էլ ա տեսնում հրանն մեծ քվոր մարթը՝ դեր հըյաթումը կաղնեց: Դեին եր ա օնում, քննում թաքավերին տոնն: Ժուղովորթը հըվաթ- վում ա, դեերը կոխ են կենում, էս տղիս դեր վեր թափ ա տամ, թաքավերին դեր օխտը կյաղ տեն ա ինդյում, մեծ կուտուրը ան- շուկն ա տառնում:

Թաքավերը ըլըղվում ա, մըն ածդահա առչ տոն օնում, թա- քավերին տղան թափ ա տամ առչին մաղը, հրանն առչ փեսան կյամ ա, թաքավերին առչին յախտում:

Ըտանա ետը թաքավերը տղին քյնցում ա մըն օթաղ, մըն մեշոկ կորեկ, մըն մեշոկ սորեկ հրոնը խառնում, թա միշնի ըոա- վետը էտա էտ կորեկտ սուրեկատ ճուկեցիւր, կապրես, եթա չէ, կյնութիւն կտրիւ վեմ: Տղան նըստում ա մետքը անում, դե իշկի կընովի՞ մըն մեշոկ կորեկը մըն մեշոկ սորեկան: Լնց ա ինում սաղ քիշերը, ծըքծեքին նշանածը կյամ ա տիւնին ճեխկալն ասում.—Այ տղա, բա տու մըն ծանոթ-պարիկամ շոնե՞ս, վեր կյա քեզ քյնմաղյ անի...

Ըտեղ տղին մետն ա կյամ միւրչեմնին ճոռնը, տոնընը տամ, մըն էլ էն ա տեսնում տոնը լցվեց միւրչեմալ, մընը կորեկն ա եր օնում, մընը սորեկը, ճոկ-ճոկ թուփ անում, հրոնը անա ճոկում: Վեր պըրծընում են, շիման ենդան նի ա մըտում հնման էն միւր- շեմնը, վերին ճոռնը հեն ա տղին ծերքին, էտ էլ տեսնում ա կոր- կին միւրչին մըն փոշ սորեկ ա մնացալ, եր ա օնում, տանում քյն- ցում սորեկին յիրա, թա.—էս էլ իմ պաթինս: Նոր տղան ճոնատ միւրչեմնին ճոռնը տամ ա հրանն, միւրչեմն թաքավերին շատ շու- նուրհակալ հնում: Միւրչեմնին տեղ են թողում, քյնում:

Թաքավերը կյամ ա տեսնում կորեկը սորեկան ճոկած, հընդ- րած, ճոկ-ճոկ կյնտած: Մընում ա արմանք-զարմանք կտրած, ամմա շատ փիս, շար թաքավեր ա հնում, ըտանալ աս յի կենում:

Պոնիրում ա մըն մեծ, մինչևի երգչինքը կոկլիկ շինարու տակ շնչի պու անում, մըն ըստաքան լիքը ճիրավ տամ տղին, թա տիւր կըլխիտ, նի՛հ իլ շինարին, եթա մըն կամթ կըթացալ ա, վիզըտ կտրիլու վիմ: Զինարուն տակն էլ դե հիլի ա հափոի մեշ, մըն կամթ էլ կամթա, յուրովալու վա:

Մեսը կեռիքն ա օնում խեղճ տղան, ըստաքանը ճիրավ սիլա, տոնում կըլխին: Նըշնածին մըն մըտանի յա ունում, շատ փանդավ-հնարքավ, վեր նի յա տամ ըստըքանին, ճոնրը միշին սառչում ա, ըստաքանն էլ տղին կլխան կենում: Տղան նիհ ա ունում շինարին: Պիցրանում ա, պիցրանում վեշ ճոնդ օնի, վեշ պուճախ: Շատ վեր պիցրանում ա, ուրան հորը երգչիւրը յուրովում ա: Օխտը տարի կորած-մուլորած, վեր հորը երգչիւրը տեսնում ա, դահրում ա, լաց ինում: Մըն կամթ ըրտասունք ինզյում ա հոնուն յիրան: Զար թաքավերն ասում ա.—Ըհը, ճոնրը կամթաց, եր կյա. կյոնլիսը կտրեմ: Ախճիկն ասում ա.—Ա՛հ եր, խընթրում եմ մըն էտ ճիրիտ համը օնես, տեսնաս աղի յա, թա նալի: Հերը համն օնում ա, թա աղի յա:

—Ա՛հ եր,—ասում ա ախճիկը,—էտ վեշ թա ըստըքանին ճոնրն ա, էտ էն տղի ըրտասունքն ա, ուրան հորը աշխարքը տեսալ ա, սերտը օղալ, լաց իլալ:

Տղան եր ա կյամ: Թաքավերն օղում ա մըն պայման էլ ասի, ամմա նազիր-վազիրնին հըվաքովում են, դանչանք-պղատանք անում, թա.—Մեխկն ա, բու ա հինչ պայման տուվալ ես, եկ քարը կյոքատ եր ածի, ախճիկտ տու ուրան, շենքավ-շնորքավ տղա յա, ինքն էլ թաքավերի տղա:

Պոնիրում են օխտը օր, օխտը քիշեր հըրսանիք անում, ենդան էլ քուսսուն օր քյեփ անում, պեռները կպոտում, հարսը նան փեսան ճընհապա տոնում:

Ընդանք հըսան ուրանց մուրադին, տուք էլ հըսնեք ծեր մուրադին: Ըստուծանա իրեք խինձոր եր ինզի, մընն ըսողին, մընը՝ յսողին, մընն էլ պատին ծական յիշողին:

